

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.546/2018/7.

A tanács tagjai: Dr. Szabó Klára a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda ; ügyintéző: Dr. Sándor Istvánügyvéd)

Az I. rendű alperes: I.rendű alperes neve

Az I. rendű alperes képviselője: Dr. Bottlik Gyula ügyvéd

A II. rendű alperes: II.rendű alperes neve

A III. rendű alperes: III.rendű alperes neve

A III. rendű alperes képviselője: a II. rendű alperes

A per tárgya: szerződés hatálytalanságának megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék 44.Pf.633.742/2017/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 11.P.XX.21.363/2016/21/I.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

A helyrajzi számú, természetben szám alatt található kivett lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű 569 m² alapterületű ingatlan 6/24-6/24 részben az I. rendű alperes és O.F., 12/24 részben P.V. tulajdonát képezi. Az I. rendű alperes és O.F. 2/24-2/24 tulajdoni hányadára a felperesnek özvegyi joga áll fenn. A felperes az I. rendű alperes apai nagyszülője.

Az akkori tulajdonosok, H.A., O.F., P.V., az I. rendű alperes és a felperes között 2006 januárjában az ingatlan használatát szabályozó megállapodás jött létre. Rögzítették, hogy a többlakásos ingatlan melyik lakása kinek a használatában áll. Az I. rendű alperes és O.F. használatában egy 40 m² alapterületű két szobás lakás, H.A. és P.V. használatában egy három és fél szobás lakás állt. Emellett a felperes, az I. rendű alperes és O.F. használatába további két lakás tartozott.

2012. április 19. napján a felperes, az I. rendű alperes, O.F. és P.V. egy újabb telekhasználati megállapodást írt alá, amelyben rögzítették, melyek az egyes tulajdonosok és a haszonélvező által kizárólagosan használt ingatlanrészek. Eszerint az I. rendű alperes kizárólagos használatában két lakrész van.

2015. május 1. napján az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között bérleti szerződés jött létre az I. rendű alperes kizárólagos használatában álló 2,5 szoba, 2 WC, fürdőszoba, konyha helyiségekből álló lakásra 55.000 forint/hó bérleti díj ellenében. A bérleményt a II. rendű alperesen kívül a III. rendű alperes és K.L. volt jogosult használni. A szerződést egyik tanúként a felperes írta alá.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

Keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes mint bérbeadó, a II. és III. rendű alperesek mint bérlők között a szám alatti ingatlanra létrejött bérleti szerződés vele szemben hatálytalan. Kérte a II. és III. rendű alperes kötelezését az ingatlan harminc napon belül történő elhagyására és az I. rendű alperes kötelezését az ingatlan felperes részére történő visszaadására. Előadta, hogy az ingatlan hosszú ideje a családja tulajdonában áll. Az I. rendű alperes öröklés útján szerzett tulajdont, amelyen a felperesnek haszonélvezeti joga áll fenn. 2006 januárjában ügyvéd által ellenjegyzett használati megállapodás készült, ami rögzítette, hogy az ingatlan melyik lakrészét jogosult a felperes a haszonélvezeti joga alapján használni, ami megegyezik az I. rendű alperes által tulajdonolt ingatlanrésszel. Az egyik oldalról az I. rendű, másik oldalról a II. és III. rendű alperes a keresetlevél szerint a felperes megkérdezése nélkül, általa nem ismert tartalmú bérleti szerződést kötött. A II. és III. rendű alperes magatartásával a felperes életét ellehetetlenítette. A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:147. § (1) bekezdése szerinti haszonélvezeti joga mellett a Ptk. 5:152 § (5) bekezdése értelmében a tulajdonos a tulajdonosi jogait csak annyiban gyakorolhatja, amennyiben a haszonélvező e jogokkal nem él. A felperes a II. és III. rendű alperes általi használathoz nem adta a hozzájárulását, így vele szemben a bérleti jogviszony hatálytalan.

Az alperesi ellenkérelemre előadta, hogy a Ptk. 6:118 § (1) bekezdése értelmében a bérleti szerződés csak a jóváhagyásával léphetett volna hatályba. Azért igényli a lakás kiürítését, mert a tulajdonost terheli az a kötelezettség, hogy tartózkodni kell minden olyan magatartástól, ami a haszonélvezetből eredő jogok gyakorlását akadályozza vagy veszélyezteti.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a használati megállapodások egyértelműen kimondják, hogy az I. rendű alperes jogosult annak a lakrésznek a használatára, amit bérbe adott a II. és III. rendű alperesnek. A 2012. évben kötött megállapodásból pedig megállapítható, hogy a felperes ezt a részt nem használta, nem élt a haszonélvezet jogával, a hasznosítás, hasznok szedésének jogával, ezért kíván az I. rendű alperes élni ezzel a joggal. Jelezte, hogy a felperes maga nyilatkozott akként, hogy nem ellenzi az ingatlan hasznosítását, csak kizárólag a II. és III. rendű alperes részére történő hasznosítást ellenzi.

A II. és III. rendű alperes előadta, hogy a felperes a bérleti szerződés megkötéséről tudott, annak egyik pontját kifejezetten az ő kérésére foglalták a szerződésbe, amit tanúként írt alá. A keresetlevélben írtakkal szemben 2012. április 19. napján is készült egy használat megosztással kapcsolatos megállapodás. Tagadták, hogy magatartásuk sértene az együttélési normákat.

Az első- és másodfokú ítélet

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 25.000 forint perköltséget.

A per tárgyát képező jogviszonyt a Ptk. 5:152 § (5), 5:147. § (1) bekezdése, 5:22., 5:74. §-a, 6:118. § (1), (2) és (3) bekezdése keretében vizsgálta. Megállapította, hogy a felek és a perben nem álló tulajdonostársak az ingatlanra 2012. április 19-én érvényes telekhasználati megállapodást kötöttek. Irrelevánsnak minősítette azt a felperesi hivatkozást, hogy erre a megállapodásra kizárólag az I.

rendű alperes ingatlan-vásárlásához lett volna szükség, ez ugyanis a megállapodásból magából nem derül ki. De ha az ingatlan-vásárlásra figyelemmel is voltak, az, hogy utóbb az nem történt meg, önmagában nem teszi hatálytalanná vagy érvénytelenné a szerződést. Sem a felperes, sem O.F.D. tanú nem adta indokát, hogy az I. rendű alperes ingatlan-vásárlása vagy banki hitelfelvétele miatt miért lett volna szükséges éppen a 2012-ben kelt megállapodásban szereplő tartalommal használati megállapodást kötni.

Nem állapítható meg, hogy színlelt, ezért a Ptk. 6:92 § (2) bekezdése értelmében érvénytelen lenne a megállapodás figyelemmel arra, hogy a felperes erre bizonyítási indítványt jelentősen elkésetten, a per utolsó tárgyalásán terjesztett elő. Az elkésett bizonyítási indítvány a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 8. §-a, valamint 141. § (2) és (6) bekezdése alapján már nem volt teljesíthető. Erre tekintettel a 2012. április 19-én kelt használati megállapodás érvényesen létrejött, és érvényesen szabályozta az ingatlan használatát a tulajdonostársak és a hasznélvező között. A 2006-os megállapodás már nem hatályos.

Nem megalapozott, hogy a 2006-ban kelt ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alkalmas kellékekkel rendelkező használati megállapodást csak ugyanilyen formában létrehozott használati megállapodás módosíthatta. A használat módját a felek nemcsak írásban, de szóban vagy akár ráutaló magatartással is meghatározhatják. Nem szükséges a használati megállapodást ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alkalmas okirati formában megkötni. Az ingatlan használatának módja az ingatlan-nyilvántartásba nem is bejegyezhető jog. A felperes által kizárólagosan használt lakrész mögött elhelyezkedő, korábban kettő, jelenleg már egy lakással alakított lakrészt a felperes és O.F.D. tanú által sem vitatottan 1993 óta az I. rendű alperes használta előbb az édesapjával, majd egyedül. A használat ilyen módja szóbeli megállapodásuk, illetve ráutaló magatartásuk folytán rögzült.

Nem helytálló a felperes álláspontja, miszerint a 2012-es használati megállapodást - ha létre is jött -, a felperes bármikor felmondhatja. Az akkor változtatható meg, ha a felek között újabb használati megállapodás jön létre vagy a használatot akár a felperes, akár valamely tulajdonostárs kérelme alapján a bíróság rendezi. A pernek ingatlan használatának rendezése, újrendezése nem képezte a tárgyát. A felperes állítása szerint nem adta beleegyezését az ingatlan bérbeadásához. Miután a perbeli ingatlanrész használatára kizárólag az I. rendű alperes volt jogosult, azt hasznosíthatta, így bérbe is adhatta a 2012-ben kelt megállapodás alapján a felperes hozzájárulása nélkül is. A felperesnek tudomása volt arról, hogy a II. és III. rendű alperes az ingatlant bérbe kívánja venni, arról is, hogy az ingatlannak pontosan melyik részére vonatkozik a bérbe vételi, bérbeadási szándék. Ezt P.K.:. és P.K. tanúk vallomása megerősítette. Megtekintéskor a tanúk, valamint a II. és III. rendű alperes jelen voltak, de végig jelen volt az I. rendű alperes és a felperes is.

A felperes kifejezetten tudta, hogy az ingatlan melyik részét készül bérbe adni az I. rendű alperes, tehát azt, hogy arról a lakásról is szó van, amelyről azt állítja, hogy az I. rendű alperes nem hasznosíthatta volna. A felperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett arról, hogy tudott-e az I. rendű alperes bérbeadási szándékáról, valamint arról, hogy melyik részt kívánja bérbe adni, azt ellenezte-e. Miután a felperes a 2012 áprilisában kelt használati megállapodás alapján a bérbe adott lakrész használatára nem jogosult, hiszen a megállapodás annak használatára kizárólag az I. rendű alperest jogosította fel, nem követelheti a II. és III. rendű alperestől azt sem, hogy a lakrészt bocsássák a birtokába.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 10.000 forint másodfokú perköltséget.

Rögzítette, hogy az ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt indok. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítást lefolytatta, a régi Pp. 206. § (1) bekezdését helytállóan alkalmazta. Helyesen állapította meg a tényállást, és az arra alapított döntést is érdemben

helytállónak tartotta.

A fellebbezéssel kapcsolatban kifejtette, helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint a 2012. évi megállapodás érvényes és a felek között hatályosult. Valamennyi tulajdonostárs aláírta, a hasznélvezeti joggal rendelkező felperes is. A felperes hasznélvezeti joga nem terjed ki az I. rendű alperes teljes ingatlanhányadára, csupán 6/24-ből 2/24 részre, így alappal nem hivatkozhatott vele szemben a Ptk. 5:152. § (5) és 5:147. § (1) bekezdésében foglaltakra. A szerződés megszüntetésére vonatkozó nyilatkozata a használati megállapodás megszűnését (módosulását) - nem alakszerűsége miatt - az I. rendű alperes vonatkozásában sem eredményezhette. A szerződés színleltisége tárgyában a bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróságnak a régi Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőznie kellett, mivel azt a felperes felhívás és tájékoztatás ellenére késedelmesen terjesztette elő. A 2012-es szerződés tartalma és a felek nyilatkozata nem támasztotta alá, hogy a megállapodásra kizárólag az I. rendű alperes ingatlan-vásárlásához lett volna szükség, és pontosan a megkötött tartalommal, így annak hatálytalanságát ez a körülmény nem eredményezhette. A tanúk azt igazolták, hogy a felperes ismerte a bérleti szerződés tartalmát. Mivel a 2012. évi megállapodás alapján a bérbe vett ingatlanrészek az I. rendű alperes kizárólagos használatában vannak, így a felperes hozzájáruló nyilatkozatának hiánya nem teszi hatálytalanná a szerződést. P.V. írásos nyilatkozata a régi Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban már nem volt figyelembe vehető.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, vagy másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a bíróságok az előadásokat és az iratokat helytelenül értelmezték, és ennek megfelelően azokból helytelen jogi következtetéseket vontak le. Megsértett jogszabályi rendelkezésként Ptk. 5:152. § (5), 5:147. § (1) bekezdését, régi Pp. 235. § (1) bekezdését jelölte meg.

A Ptk. 5:152. § (5) bekezdésének megfogalmazása egyértelműen arra utal, hogy a hasznélvezeti jog egy jogi hatalmasság, ami a hasznélvezőt a tulajdonossal szemben arra jogosítja, hogy a hasznélvezet tárgyát bármikor használatába vonja. Ha a tulajdonos a hasznélvezőnek nem biztosítja a hasznélvezet tárgyának birtoklását és használatát, akkor a hasznélvezőnek erre jogi igénye keletkezik. A jogi igény tényét sem az első-, sem a másodfokú bíróság - kifejezetten jogszabálysértően - nem ismerte el. Az eredeti, 2006. január 19. napján kelt megállapodás egyértelműen megjelöli azt a felperes hasznélvezetével és kizárólagos használatával érintett területet, amit az I. rendű alperes beleegyezése nélkül bérbe adott. 2012-ben a megállapodást bankhitel felvétele céljából az I. rendű alperes érdekében részben szóban, részben írásban kiegészítették azzal a feltétellel, hogy akkor léphet hatályba a módosítás, ha a kölcsönszerződés bírálata sikeres lesz. Egyébként a feleknek semmi oka nem volt arra, hogy a 2006-os, jól bevált és működő rendszeren változtassanak. Az eljáró bíróságok a 2012-ben kelt részleges kiegészítést alapul vették, abból tévesen azt a következtetést vonták le, miszerint a felperes a hasznélvezet tárgya tekintetében véglegesen és visszavonhatatlanul a hasznélvezetéről lemondott. A hasznélvező jogosult a használati megállapodásokat bármikor felmondani. A használati megosztás felmondását kifejezetten jelzi jelen per megindításának ténye is.

Az eljáró bíróságok követhetetlen módon, a tanúvallomásokkal és a valóban bekövetkező eseményekkel ellentétesen akként látták a tényállást, hogy a felperes valamilyen módon a bérleti jogviszonyhoz hozzájárult. Téves és jogszabálysértő álláspontra helyezkedett azonban mindkét bíróság, miszerint a tanúkenti aláírás a bérleti jogviszonyhoz hozzájárulást jelentene. Leszögezte, hogy az I. rendű alperes a 86 éves nagymamája elé úgy tette le a bérleti szerződést tartalmazó okiratot, hogy a tanúkenti minősége egy önálló, szerződéses rendelkezés nélküli oldalra került. A felperesnek esélye

sem volt arra, hogy az okirat tartalmát megismerhesse. A tanúkenti aláírás nem a jogviszony tartalmának ismeretét és jóváhagyását, hanem az aláírók személyének igazolását jelenti. A felperes soha, semmilyen formában nem adott hozzájárulást az I. rendű alperesnek, hogy a haszonélvezet tárgyát bérleti jogviszony útján hasznosítsa.

A másodfokú bíróság nem vette figyelembe P.V. nyilatkozatát, miszerint mint szerződő fél ő maga is a 3. pontban nevesített 2006-os használati megosztást tekinti hatályosnak, amely egyértelműen a felperes használati jogosultságát támasztja alá. Ez nem tekinthető új tényállításnak, hanem új bizonyítéknak, a nyilatkozat kelte is egyértelműen megjelöli, hogy mikor juthatott leghamarabb a felperes tudomására. Ez pedig jóval a fellebbezés benyújtása után, és kevéssel a másodfokú tárgyalás előtt volt. Ennek figyelembe vétele pedig nyilvánvalóan kedvezőbb hatást eredményez tekintettel arra, hogy az I. rendű alperesen kívül minden szerződő fél a 2006-os használati megosztást tekinti hatályosnak, és nem a 2012 tavaszán létrejöttet.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a régi Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód. A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy a kereset elutasítása a felperest megillető haszonélvezeti jog figyelmen kívül hagyását jelenti, és eljárási szabálysértés történt a fellebbezési szakban csatolt okirati bizonyíték mellőzésekor. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül (rég Pp. 275. § (2) bekezdés).

Eljárási szabálysértés akkor alapo meg felülvizsgálatot, ha az az ügy érdemi elbírálására kihatott (rég Pp. 275. § (3), (4) bekezdés).

A felperes sérelmezte a fellebbezési szakaszban csatolt, a perben nem álló tulajdonostól, P. V.tól származó írásos nyilatkozat mint bizonyíték figyelmen kívül hagyását. A régi Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a régi Pp. 167. § (1) bekezdésében meghatározott módon bejelentett tanúkat kihallgatta. A felperes nem adta elő, hogy P.V. tanúkenti meghallgatását miért nem indítványozta, vagy mi volt az akadálya, hogy a másodfokú eljárásban csatolt irattal egyező tartalmú iratot már az elsőfokú eljárásban előterjessze. Erre tekintettel a másodfokú bíróság jogszerűen mellőzte a nyilatkozat bizonyítékként történő értékelését.

A felperes megsértett anyagi jogi rendelkezésként elsőként a Ptk. 5:147. § (1) bekezdését hívta fel, ami szerint haszonélvezeti jogánál fogva a jogosult a más személy tulajdonában álló dolgot birtokában tarthatja, használhatja, hasznosíthatja és hasznait szedheti. A jogerős ítélet azonban önmagában e jogszabályi előírás sérelmét nem jelenti. Jelentősége van annak, hogy a felperest az ingatlan egészéhez viszonyítva 4/24, ebből az I. rendű alperes tulajdoni hányadát illetően pedig 2/24 rész erejéig illeti meg a haszonélvezeti jog. A felperes mint haszonélvező nem vitásan az ingatlan egyik lakását használja, ezért erre vonatkozó bizonyítási indítvány nélkül nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes e lakáson felüli tulajdoni hányadának megfelelő részt illetően van-e a felperesnek haszonélvezeti joga.

Ugyanakkor a haszonélvezeti jog fennállta nem jelenti egyben, hogy azt a haszonélvező gyakorolni is kívánja. Ezzel függ össze, hogy a tulajdonosok és a haszonélvező a használat tárgyában két megállapodást is kötöttek.

Helyesen járt el mindkét fokú bíróság, amikor a használat tárgyában a 2012. évben megkötött megállapodást vette alapul. Ezt valamennyi tulajdonos és a haszonélvező is aláírta. Egyértelműen tartalmazza, hogy melyik ingatlanrész kinek a kizárólagos használatában áll. Bár a megállapodás utal arra, hogy az I. rendű alperesnek szándékában áll megvenni a P.V. által kizárólagosan használt ingatlanrészt, sem a perben előadott bankhitelre, sem a megállapodásnak a bankhiteltől vagy a vételtől függő hatályára az még csak utalást sem tartalmaz. Az I. rendű alperes az e megállapodás szerint kizárólagos használatában álló lakrészt adta bérbe a II. és III. rendű alperesnek.

Hangsúlyozni kell, hogy a 2012. évi használati megállapodásnak sem a hatályossága, sem az érvényessége nem volt vizsgálható, mert az abban részes valamennyi személy nem állt perben, és ilyen tárgyú kereseti kérelmet a felperes elő sem terjesztett. A felülvizsgálati kérelemben utalás van a használati megállapodás felperesi felmondásáról, azonban annak elbírálhatóságához egyrészt kereseti kérelmet kellett volna előterjeszteni, másrészt a használati megállapodásban részes valamennyi személynek perben kellett volna állnia.

A Ptk. 5:152. § (5) bekezdése értelmében a haszonélvezeti jog fennállása alatt a tulajdonos a birtoklás, a használat és a hasznok szedésének jogát annyiban gyakorolhatja, amennyiben a haszonélvező e jogokkal nem él. E jogszabályi rendelkezést a jogerős ítélet azért nem sérti, mert a felperes igénye nem arra irányult, hogy a bérleti szerződés alapján a díj (mint haszon) őt illethné meg, vagy ő maga kívánná a lakrészt használni, hasznosítani. Keresete pusztán arra irányult, hogy a II. és III. rendű alperes hagyja el a lakrészt. A felperes maga nyilatkozta, hogy senkit nem kíván a lakrészbe venni, nem akarja, hogy azt bárki használja, és ő maga sem akarja hasznosítani. Ez pedig éppen azt támasztja alá, hogy az I. rendű alperes a kizárólagos használatában lévő, esetleg, de nem bizonyítottan a felperes haszonélvezetével terhelt ingatlanrész tekintetében jogosult a hasznosításra, mert ezzel a joggal a haszonélvező nem él. A jogerős ítélet tehát e jogszabályi rendelkezést sem sérti.

Záró rész

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, ezért a Kúria azt a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesek oldalán a felülvizsgálati eljárásban költség megállapítására alapul szolgáló tevékenység nem történt, a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 79. § (1) bekezdése alapján a perköltségről nem kellett rendelkezni.

Az ítélet ellen a régi Pp. 271. § (1) bekezdés *e*) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2019. április 15.

Dr. Szabó Klára s.k. a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna s.k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s.k. bíró